

II ASSEMBLEA CRISTIANA

La Nova Via. De la dissidència a l'alternativa.

Josep Miró i Ardèvol

4 de març de 2023

Benvolguts amics i amigues. El lema d'aquesta Assemblea defineix la intenció: *Nous impulsos, vies noves. De la dissidència a l'alternativa.*

L'Assemblea ha estat possible gràcies a la UAO i l'extraordinari interès del seu rector, i bon amic, Dr. Rafael González-Ponga, i de l'ACdP. A ambdós els expresso el meu agraïment, que faig extensiu al cardenal Omella, que ha volgut trobar el temps per estar amb nosaltres. Li agraïxo de tot cor.

Gràcies també als presidents de sessió, al secretari i als moderadors i ponents de les taules.

Gràcies molt especials als organitzadors i a tots els que l'han fet possible.

I, sobretot, gràcies a vosaltres per la vostra participació, sense la qual tot l'anterior no hagués tingut massa sentit.

La primera condició per canviar les coses és sortir de casa, sortir dels espais de confort, d'allò que anem fent.

Hi ha un excés de temor i de prevenció per a tan poc perill.

Perquè el confort d'un cristià es troba en viure amb la seva consciència ben ajustada a la voluntat de Déu.

En aquesta II Assemblea:

- a. **Hem tingut ocasió de conèixer una sèrie de noves iniciatives** que mostren nous impulsos en l'àmbit cristià, i que donen compte del seu vigor.
- b. **També hem conegut algunes noves vies**, que tot just es perfilen.
- c. **Ara** vull parlar-vos en 20 minuts de la via fonamental: com transitar de la dissidència a l'alternativa.

Amigues i amics,

No podem viure d'esquena a l'evidència.

Aquest passat dimecres en el programa del migdia de TVE, varen dedicar temps, imatges i comentaris d'una tertúlia a presentar a tres dones resant a l'altra banda de la vorera, davant d'una clínica avortista. Ho presentaven com un acte intolerable d'agressió i coacció, reclamaven una acció de la fiscalia, d'acord amb la nova legislació aprovada per aquest govern. A aquest estat de coses hem arribat. Preguar pot ser una agressió.

Què ha succeït? Què ens ha succeït perquè es produís aquesta inversió, en la qual el que és bo és considerat com a dolent?

Repeteix. No podem viure d'esquena a l'evidència: les lleis, la cultura del poder, el que s'ensenya a les escoles, és contrari a la concepció moral, antropològica, cristiana, fins i tot ho és la visió històrica.

Tot plegat és un absurd. Però, què fem com a cristians i ciutadans per evitar-ho? Considerem, amb raó, una salvatjada l'ablació del clítoris, però consideren excel·lent que a una noia de 16 anys sense permís dels pares, li sigui extirpada la vagina i hormonada fins a les orelles,

Al mateix temps que un estat laic, neutral, des del punt de vista de la fe religiosa, l'han convertit en un estat de pràctica atea, cancel·lant a Déu de la vida pública.

Impera una espècie de nova religió, que dicta normes sobre com han de ser els homes i les dones, que fa del sexe la seva obsessió, que diu com hem de vestir als nostres fills, relacionar-nos amb la parella, que fa dirigisme cultural, que construeix una nova antropologia, que reescriu la història, que ensenya als infants a indagar si són nens o nenes i els explica la masturbació i com es fa, que considera l'avortament com un dret, que detreu als pares el dret a educar els seus fills, i als mestres a exercir l'autoritat, fins que l'escola acaba vivint una profunda crisi, que la nova llei Celaá accentuarà, mentre els adolescents i joves pateixen cada vegada més una crisi emocional, psicològica. On porta aquest camí, en el que les lleis, les polítiques que fan, accentuen els problemes en lloc de resoldre'ls?

Però no es tracta només de greus atacs a la vida, als drets dels pares, a la família, a l'escola, a l'antropologia humana, a la llei moral natural, sinó també als nostres drets com a ciutadans, com ho manifesta la deriva del Tribunal Constitucional i el seu partidisme impúdic i creixent.

Som presoners d'una partitocràcia tòxica, practicada per tots els partits, els vells i els nous, perquè aquests últims han après ràpidament que el millor del poder és distribuir-se les seves quotes, sense qüestionar les normes de joc, convertint així el Parlament en lloc de conflicte i descrèdit, i les eleccions en una simple subhasta sobre l'ocupació del poder. I per això juguen a polaritzar les posicions en lloc d'esforçar-se a construir la concòrdia, l'amistat civil aristotèlica, condició necessària, per assolir el bé comú.

No és aliè a aquesta situació, el fet obvi que en l'àmbit polític, el cristianisme no té entrada, és una "cosa" estranya. I és que hi ha una estreta relació entre el malestar de la política i l'absència cristiana. Regeneració de la vida política i cristianisme van de bracet.

Els cristians laics han de fer-se presents a la política, entesa com el que és, la construcció del bé comú; és a dir, la practica que fa possible la construcció d'aquelles condicions que fan possible, que cada persona, que cada família, que cada grup social, que cada empresa, desenvolupi les seves dimensions positives de la millor manera possible.

La pregunta crucial és què cal fer per assolir-ho i com fer-ho.

Hem de fer tres coses:

- I. La primera: Intensificar la vida de la fe per a aquells que la tenim, i exercir les virtuts cristianes. Sense virtuts, ho sabem des d'Aristòtil, des del llibre de l'Èxode i del Levític, no són possibles bons governs. Sense virtuts, els valors són irrealitzables.

I en relació amb la fe i la seva doctrina, vull recordar el que diu la doctrina social de l'Església, molt breument, tan sols dos punts. El (899): *La iniciativa dels cristians laics ha de descobrir o d'idear els mitjans perquè les exigències de la doctrina i de la vida cristianes impregnin les realitats socials, polítiques i econòmiques.*

I també en el 909 (LG 36): *Els laics, a més, ajuntant les seves forces, han de sanejar les estructures i les condicions del món.*

És clar, no? Els laics ajuntant les seves forces, han d'idear com assolir que la concepció cristiana impregni les realitats socials, polítiques i econòmiques, i sanegi les estructures i condicions de la societat.

- II. La segona condició es la de superar tres vicis que ens han fet i fan molt de mal, que ens afebleixen:
 - a. La fragmentació i la desunió.
 - b. El refús pel compromís polític en confondre política, que vol dir la construcció del bé comú, amb partidisme.
 - c. Superar una mena de clericalisme laical, que ignora que té el deure d'evangelitzar per mitjà de la DSE, i **que aquesta s'adreça a tothom, no només als catòlics.**
- III. **Tercera qüestió i crucial: la resposta concreta és organitzar el corrent social cristià** en el si de la nostra societat. No podem esperar més: les lleis, o les fem o ens les fan.
- IV. L'acció a la qual estem cridats ara és la de construir un corrent social cristià en la nostra societat, un moviment que actui, mobilitzi, comuniqui, doni formació i faci servei. Que interactua amb les institucions polítiques i amb la societat, i té gruix i capacitat per canviar les coses.
- V. Un moviment social cristià, fonamentat en la doctrina social de l'Església, i que discerneix i treballa per aplicar-la als nostres problemes, reptes, necessitats i oportunitats col·lectives.
- VI. El corrent social és un encontre, una confluència organitzada, de grups i persones que actuen conjuntament amb objectius comuns.
- VII. Aquesta dinàmica d'acció i creixement del moviment social cristià ens dirà, en funció de la capacitat i els resultats, és a dir, de la pràctica, si aquesta és la fórmula final, o bé per manca de recepció i regeneració dels partits polítics cal fer un pas més per **reorganitzar el seu potencial i presentar directament una opció política en la contesa electoral.**

Enteneu-me bé. Dic que:

1.- Si ens conformem en ser cada vegada més dissidents, més marginals, acabarem com a cristians en el no-res, i l'Església serà considerada com una secta.

2.- Que per ser alternativa, cal aprofundir i viure més i millor la fe i les virtuts cristianes, que són el fonament de tot.

VIII. Que ens hem d'aplegar i organitzar en un corrent social, superant fraccions i diferències. Un moviment que té com a fonament vertebrador la doctrina social cristiana i la llei natural i, per tant, crida a tothom i no només als que ens ha estat regalat el do de la fe.

IX. Aquest corrent organitzat actua en l'àmbit del bé comú i, per tant, de la vida pública, de les institucions polítiques i socials: estudia els temes per fer propostes concretes, escolta a les persones en termes generals o les concernides per aquella qüestió, construeix consensos socials entorn de solucions, i ho concreta en polítiques públiques, que difon i comunica per cercar el màxim suport social. Polítiques amb les quals dialoga amb partits i governs, els empeny, i du a terme grans campanyes sobre aquestes qüestions.

X. Persegueix capgirar la realitat per mitjà d'una estratègia de reformes parcials, articulades a la finalitat global.

XI. I alhora no perd de vista impartir una sòlida formació als seus membres i a la ciutadania, i oferir determinats serveis avaluats com a necessaris.

XII. Aquesta dinàmica i pràctica del corrent social li dona notorietat, bon nom, el fa créixer i li proporciona ingressos de la mateixa gent.

XIII. Un corrent social que comença amb un nucli organitzat d'uns pocs centenars de persones, i que en dos anys s'expandeix fins a ser 5.000 persones afiliades. Aquesta és la massa crítica inicial per a la gran transformació i significa una capacitat econòmica ordinària per actuar, per fer accions d'entre 300.000 i mig milió d'euros, amb l'ambició d'arribar 10.000 persones, ames d'entre 50.000 i 75.000 connectades. Xifres totes elles referides a la dimensió demogràfica de Catalunya.

XIV. D'acord amb les últimes dades del CEO, a Catalunya més de 2 milions i mig de persones de més de 18 i més anys es declaren catòlics. Sí, ja sé

que és una identitat feble, perquè la meitat o més d'aquestes persones no han posat els peus a una Església, però valgui pel que valgui, quan se'ls pregunten diuen això. Es , mes o menys, com ser del Barça i no haver trepitjat mai l'Estadi.

- XV. Però, i això ja és més del morro fort, 560.000 van a l'església una o més vegades a la setmana, i uns altres 440.000 acudeixen algun cop al mes. Un milió en total.
- XVI. 5.000 persones, el primer objectiu del moviment, són menys de l'1% dels de missa setmanal i diària, el 0,5% dels de missa setmanal més el que hi van algun cop al mes, i el 0,2% dels que es declaren catòlics.
- XVII. Dono aquestes xifres, que són simples orientacions, per mostrar que està a l'abast, que podem fer-ho. Només cal el propòsit i la unitat.
- XVIII. I baixo tant al concret, perquè el que us presento no és una idea, **sinó una proposta**, que en tot cas serà o no recollida, però que feta està.
- XIX. I quan el corrent social cristià estigui constituït, funcioni, hagi actuat i assolit una determina experiència, aleshores s'ha de valorar si aquesta és la millor fórmula, o cal **reorganitzar-la en una opció electoral directa**.
- XX. Això és el que podem fer. **Aquesta és la manera de passar de la dissidència a l'alternativa**. I si no ho fem, aleshores acabaran de passar per sobre nostre, per sobre de la nostra fe, de les nostres famílies, dels nostres moviments i organitzacions, escoles, universitats, grups. Com és possible que aquesta evidència no es vegi!
- XXI. En aquesta construcció tothom hi és cridat, si bé els joves han de tenir-hi un paper destacat perquè seran ells els que acabar assolint el pes de la responsabilitat política en el futur. Naturalment, això no significa construir només un moviment juvenil, ni menys encara amagar-se darrere de l'edat o de les obligacions de la vida adulta per esquivar el compromís. Però sí que és cert que és una feina principal dels més joves, en la que els més grans podem acompanyar, ajudar.

Amigues i amics: No podem romandre amb els braços plegats en el nostre territori de sempre, en el nostre àmbit de confort.

Ningú, si no som nosaltres mateixos, ens resoldrà els problemes, perquè som nosaltres els agents de la transformació necessària de la societat.

Comprometem-nos a treballar plegats per raó del que ens uneix.

Jesús en cap moment ens ha promès una vida sense problemes. El que ens ha ofert és el seu amor i ajut.

Si arribes a assumir de veritat que Déu està amb tu, aleshores, ja no t'importarà quan fort és el que està en contra teu.

Amigues i amics, ha arribat l'hora de construir l'alternativa.